https://achterderug.nl

C. B. DREWES

De zeep-baard van Sint Ni-co-laas

Ber-tie was een klei-ne rak-ker.

Als je maar naar zijn leu-ke snuit-je zag en je keek in de lachen-de blau-we o-gen, dan wist je het al.

Hij ver-zon al-tijd al-ler-lei aar-dige spel-le-tjes en als er wat uit-ge-haald moest wor-den, kon je er van op aan, dat hij de aan-voer-der was.

Hij was z'n twee jaar ou-de-re broer-tje Henk glad de baas.

Al-tijd wa-ren die twee sa-men. Zag je Henk, dan was Ber-tie er ook bij.

Eens op een keer, dat ze sa-men naar school gin-gen, ont-dekte Ber-tie iets.

„O, Henk! kom eens hier.

Moet je hier door 't raam kij-ken. Daar staat een mijn-heer zich te sche-ren."

Ze druk-ten hun neu-zen te-gen 't raam en Ber-tie zei: „Wat een wit-te zeep-baard heeft die me-neer nou. 't Lijkt Sin-ter-klaas wel."

El-ke dag gin-gen ze nu naar de „zeep-baard" kij-ken, zo-als Ber-tie het noem-de. Maar dat was na-tuur-lijk niet naar de zin van die me-neer.

En eens op een keer, toen de twee deug-nie-ten weer door 't raam ston-den te kij-ken, hoor-den ze: „wil je wel eens gauw ma-ken, dat je weg-komt."

„Ach," zei Ber-tie. „Kom maar ge-rust kij-ken Henk, want zeep-baard kan toch niet zo op straat komen."

Doch nu ver-gis-te ons vent-je zich. Plot-se-ling ging de deur o-pen en kwam zeep-baard kwaad, zijn ge-zicht vol zeep naar bui-ten stor-men. Wat schrok-ken die jon-gens. Ze hol-den weg zo hard ze kon-den. Zeep-baard hol-de hen ach-ter-na met zijn scheer-kwast in de hand.

Zijn scheer-kwast smeet hij naar ze toe, maar dat was mis.

Hij raak-te de jon-gens niet.

Na een poos-je keek Ber-tie eens om en zag net dat zeep-baard om-keer-de, lachend na-ge-ke-ken door voor-bij-gan-gers.

Die twee klei-ne rak-kers had-den er braaf pret om.

Nie-mand heeft het ge-zien, dach-ten ze. Va-der ook niet. Maar nu had-den ze het mis.

Juist toen ze zo hard weg-hol-den met zeep-baard ach-ter hen aan, had hun va-der het ge-zien en hij dacht: wacht klei-ne rak-kers, nu zal ik jul-lie eens fop-pen.

Het was kort voor St. Ni-co-laas en dan moch-ten Henk en Ber-tie al-tijd van te vo-ren hun schoen neer-zet-ten bij de schoor-steen.

Zo de-den ze nu ook.

Maar de vol-gen-de mor-gen, toen ze heel vroeg in hun schoen gin-gen kij-ken wat St. Ni-co-laas wel ge-bracht zou heb-ben, wa-ren ze erg te-leur-ge-steld.

Er lag en-kel een brief-je in Ber-tie's schoen.

Ze la-zen het sa-men.

Er stond op: Als Henk en Ber-tie weer ma-ken, dat ie-mand met een ge-zicht vol scheer-zeep de straat op moet hol-len om ze weg te ja-gen, dan kom ik op 5 De-cem-ber niet bij ze en krij-gen ze niets.

St. Ni-co-laas

De jon-gens ke-ken el-kaar eens aan en Henk vroeg: „Zou St. Ni-co-laas het ge-zien heb-ben?"

„Och, wel-nee joch," zei Ber-tie. „Dat heeft zeep-baard na-tuur-lijk aan Sin-ter-klaas ver-teld."

Va-der, die ze be-luis-ter-de, lach-te eens stil voor zich heen.

Hij wist wel, wie het brief-je ge-schre-ven had, maar liet niets mer-ken.

Hij vroeg: „Wat zit er in jul-lie schoen?"

„Och, en-kel maar een brief-je," zei Ber-tie. Henk liet het va-der zien en zei met een er-ge kleur: „'k hoop maar dat St. Ni-co-laas 5 De-cem-ber komt."

Va-der las het brief-je en nu moes-ten de jon-gens ver-tel-len wat ze ge-daan had-den.

https://achterderug.nl

„Nou, 't is prach-tig," zei va-der.

„Pas maar op, want als jul-lie weer zo iets uit-haalt stopt St. Ni-co-laas jul-lie nog in de zak en neemt je mee naar Span-je."

Daar wa-ren onze twee hel-den wel bang voor en ze ge-droe-gen zich daar-na voor-beel-dig.

't Is 5 De-cem-ber.

Ber-tie's hart klopt wel een beet-je on-rus-tig.

Zou Sint het nog we-ten van die zeep-baard?

Daar komt de ou-de bis-schop bin-nen. Hij heeft lan-ge wit-te ha-ren en een lan-ge wit-te baard.

Ver-beeldt Ber-tie het zich of kijkt Sin-ter-klaas al-door naar hem?

Daar gaat de eer-waar-di-ge bis-schop in va-ders stoel zit-ten.

Och, wat klop-pen die hart-jes van die twee jon-gens.

Ze heb-ben een kleur als vuur. Sin-ter-klaas wenkt Ber-tie om bij hem te ko-men.

Lang-zaam komt de jon-gen naar de grij-ze bis-schop toe en als hij voor hem staat, kijkt hij hem met zijn blau-we o-pen kij-kers aan.

„Dag Sin-ter-klaas," zegt hij zacht.

„Dag Ber-tie," zegt de Sint.

„Jij bent de laat-ste tijd een flin-ke jon-gen ge-weest.

Je hebt goed je best gedaan en ik hoor, dat de juf-frouw op school te-vre-den over je is.

Dat mag ik zien.

Maar vertel mij eens, vent-je, vind jij mijn mooi-e wit-te baard op een zeep-baard lij-ken?"

„Nee, nee, Sin-ter-klaas," sta-melt Ber-tie.

„O, dan is 't goed.

Maar luis-ter eens, laat ik nooit meer zien, dat jij bij vreem-de men-sen door de ra-men naar bin-nen kijkt.

Want dat is heel on-be-hoor-lijk hoor.

Dat mag Pie-ter, mijn knecht al-leen doen om te zien of er ook lui-e of stou-te kin-de-ren zijn.

Be-grijp je dat?

Zal je dat nooit meer doen Ber-tie en jij ook niet, Henk?"

Ze be-loof-den al-le-bei het nooit meer te doen.

„Ga dan nu maar naar Piet en kijk eens, wat die voor jul-lie mee-ge-bracht heeft," sprak Sin-ter-klaas.

Piet kwam naar de jon-gens toe en nu kre-gen ze sa-men een prach-ti-ge au-to-pet met gum-mie-ban-den.

Wat wa-ren die jon-gens blij.

Ber-tie en Henk lie-pen naar de Sint toe en Ber-tie zei: „Dank u wel St. Ni-co-laas en uw baard lijkt he-le-maal niet op die zeep-baard van die me-neer.

Die van u is veel mooi-er.

Dank u wel hoor."

JO KALMIJN – SPIERENBURG

Twee Kerst-licht-jes

Rik-ke-tik-ke-tik, rik-ke-tik-ke-tik. De naai-ma-chi-ne snort. Wat heeft die moe-der het druk! Ze naait aan één stuk door.

„Moe-ke..." zegt Joos-je.

Moe-der houdt e-ven het wiel-tje stil.

„Moe-ke, nog maar twee nacht-jes sla-pen, dan is het al Kerst-feest. Heeft va-der al een Kerst-boom-pje ge-kocht?"

Moe-der strijkt Joos-je o-ver zijn blond kuif-je.

„Nee, baas-je, de-ze keer ko-pen we geen Kerst-boom-pje. Al-les is zo ver-schrik-ke-lijk duur en we heb-ben zó-veel no-dig. Va-ders jas is he-le-maal ver-sle-ten en jij moet ook no-dig nieu-we schoen-tjes heb-ben. Het kan er heus niet af."

Joos-je schrikt er van. Geen Kerst-boom. Hoe kan dat nu?

Moe-der vindt het ook jam-mer. Maar ze zegt: „We kun-nen tòch wel Kerst-feest vie-ren zon-der Kerst-boom en zon-der bran-den-de kaar-sen en zon-der lek-kers. Va-der kan toch het Kerst-ver-haal mooi ver-tel-len en we kun-nen sa-men zin-gen van de her-ders en de en-ge-len en van het kind-je in de krib-be. En we kun-nen toch wel blij zijn, om-dat de Heer Je-zus is ge-bo-ren.

Dat is al-le-maal waar. Maar Kerst-licht-jes ho-ren er zo echt bij. Had ik maar geld, denkt